

минаваше над главите на затаилите дъх слушатели. Тоя младеж бе другарят Вълко Червенков.

х

х

х

След 1925 година Партията търсеше под различни форми публична проява - утра, вечеринки, събрания и централно място заемаше поезията на Смирненски. Младежите - били те работници или студенти, с какъв третет, с каква любов изучаваха стиховете, чрез тях те изразяваха революционния кипек.

И сега живо си представям претърпаните салони, в които обикновено се събираше софийското работничество. Тук то биваше обляхвано от революционния пламък на поезията на Смирненски. Най-често литературните вечери се провеждаха в "Безплатните ученически трапезарии" /на ъгъла на улиците "Самуил" и "Екз. Йосиф"/, Дюлгерското здание /бул. "Хр. Востев" театър "Ренесанс" /сега театър "Г. Димитров"/, кино "Пачев" /сега "Ц. Церковски"/ и др.

1

Сега на това място се строи центъра на социалистическа София

Спомням си събранието проведено в едно дюкянско помещение на бул. "Хр. Востев", близо до "Пиротска" - сега "Жданов". Откриването стана с "Да бъде ден". Когато заставах пред смълчаните слушатели, сърцето ми се обливаше от щастлив възторг. Стихът "Нощта е черна и зловеща, нощта е ледна като смърт" изопна работническите лица, юмруците гневно се свиваха, чувствувах горещото дишане на тях, които ме обграждаха - бях само на метър-два разстояние от тях - мъничък бе салонът да побере стълпилите се трудеци.

"Да бъде ден - Да бъде ден!" звучеше като мощен призив, като близка надежда.

х

х

х

Между другото другари, които излизаха на работническата естрада, двама от тях се очертаха като най-добри изпълнители на поезията на Смирненски - Порфирий Белков и Христо Хролев - "Графа".

Порфирий бе незаменен с интерпретацията на "Приказка за стълбата" и "На гости у дявола". Той беше истински майстор на художественото четене и влагаше фин хумор, такава тънка иронийка, че винаги предизвикваше възхищение у публиката. По-късно той стана артист в Народния